

har ligeledes taget afstand fra et forbud mod dørsalg af bøger.

Forbrugernes organisationer, forbrugerklagenævnet og forbrugeroombudsmanden har derimod udtrykt ønske om ophævelse af adgangen til dørsalg af bøger og har herved i det væsentlige anført samme synspunkter som mindretallet i næringslovkommissionen og udvalget om dørsalg. Forbrugerrådet har bl. a. udtalt, at der efter dets opfattelse ikke kan anføres noget væsentligt kulturelt hensyn mod et forbud, ej heller om det ville betyde en ikke uvæsentlig nedgang i oplagsstørrelsen for en række større værker og dermed en ikke ubetragtelig prisforhøjelse for disse værker, idet det må antages, at hovedparten af de ved direkte salg afsatte værker af denne karakter ikke bliver læst af køberne, således at disse købere reelt kommer til at betale for noget, som de ingen fornøjelse eller udbytte har af, nemlig det forhold at de veluddannede og veloplyste kan erhverve disse værker til en lavere pris, end hvad der ellers ville være muligt.

Bogudvalget, som gennem kulturministeriet har fået forelagt lovudkastet, har advaret stærkt imod gennemførelse af et forbud mod kolportagesalg af bøger, idet udvalget i det væsentlige har fremført samme synspunkter som forlæggerforeningen.

I det lovforslag, der blev fremsat i foråret 1977, blev det foreslået at ophæve adgangen til dørsalg af bøger. Baggrunden herfor var navnlig den opfattelse, at man kun gennem et forbud vil kunne sikre forbrugerne en virkelig effektiv beskyttelse mod misbrug i forbindelse med denne salgsform.

Under 1. behandlingen af lovforslaget kunne et flertal af partiernes ordførere ikke støtte forslaget om at ophæve adgangen til dørsalg af bøger, idet man i det væsentlige tilsluttede sig de synspunkter, som bl. a. er fremført af Den danske Forlæggerforening. På denne baggrund er forslaget ændret, således at adgangen til dørsalg af bøger opretholdes, jfr. stk. 2, nr. 2. For i videst muligt omfang at imødegå faren for misbrug har man efter forhandling med Forbrugerrådet og Den danske Forlæggerforening til gengæld på visse punkter skærpet reglerne om fortrydelsesret og udvidet bestemmelsen om opsigelsesret, jfr. bemærkningerne til § 6, stk. 2, og § 14.

Undtagelsen i stk. 2, nr. 2, gælder henvendelser om „bestilling af bøger“. Dette omfatter ikke alene henvendelser om salg af enkelte bøger eller bogværker, men tillige henvendelser om tegning af abonnement på løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang, smlg. § 5, stk. 2, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Undtagelsen i stk. 2, nr. 3, for henvendelser om

tegning af *abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter* er ligeledes en opretholdelse af en i dag gældende undtagelse, jfr. henvisningen i næringslovens § 11, stk. 2, til § 12, stk. 1, litra b. Med denne undtagelse er der bl. a. taget hensyn til dagspressens særlige forhold, jfr. Forbrugerkommissionens betænkning III s. 31.

I det tidligere lovforslag blev det foreslået alene at opretholde undtagelsen for såvidt angår tegning af abonnement på aviser. Det foreslås nu tillige at opretholde undtagelsen for såvidt angår ugeblade og tidsskrifter. Man har ment, at dette må være en naturlig konsekvens af ændringen med hensyn til dørsalg af bøger.

Efter næringslovens § 11, stk. 2, kan der endvidere ske uanmodet henvendelse om håndværksmæssige arbejdsydelser, der kun kan udføres på stedet. Denne undtagelse blev indført ved lov nr. 212 af 8. juni 1966. Efter justitsministeriets opfattelse er der næppe tilstrækkelig grund til at opretholde denne undtagelse, som formentlig ikke spiller nogen større rolle i praksis. Reglerne om fortrydelsesret vil ikke omfatte disse aftaler.

Det generelle forbud i stk. 1 mod uanmodet henvendelse ville i modsætning til næringslovens § 11 også omfatte henvendelser om *forsikring*. Justitsministeriet har derfor anmodet forsikringsaftaleudvalget om en udtalelse om, hvorvidt adgangen til uanmodet personlig og telefonisk henvendelse om tegning af forsikring bør opretholdes gennem en særlig undtagelse.

Der var i udvalget enighed om, at det var af stor betydning, at flest mulige opnår en rimelig forsikringsdækning gennem tegning af private forsikringer. I udvalget var der ikke enighed om, hvorvidt noget sådant indebar, at der fortsat burde være adgang til at foretage uanmodet henvendelse til forbrugere om tegning af forsikring.

Et flertal fandt, at adgangen til at foretage uanmodet henvendelse burde opretholdes. Man tillagde det i den forbindelse navnlig betydning, at et forbud antagelig vil medføre, at en del private ikke vil få tegnet de nødvendige forsikringer, og at der ikke synes at være konstateret misbrug af denne adgang til uanmodet henvendelse på forsikringsområdet.

Assurandør-Societetet har yderligere bl. a. anført, at der er et specielt behov for at tillade uanmodet henvendelse til forbrugere vedrørende forsikring, dels fordi forsikringsbehovet i modsætning til behovet for varer og de fleste andre tjenesteydelser ikke fremtræder med umiddelbar klarhed for forbrugeren, dels fordi der er tale om et behov, som forbrugeren ikke føler en øjeblikkelig tilfredsstillelse ved at få opfyldt. Societetet har endvidere henvist